

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Της σκέπης σου Παρθένε, ανυμνούμεν τας χάριτας, ην ως φωτοφόρον νεφέλην, εφαπλοίς υπέρ έννοιαν, και σκέπεις τον λαόν σου νοερώς, εκ πάσης των εχθρών επιβουλής. Σε γαρ σκέπην και προστάτιν και βοηθόν, κεκτήμεθα βοώντες σοι· Δόξα τοις μεγαλειοίς σου Αγνή, δόξα τη θεία Σκέπη σου, δόξα τη προς ημάς σου, προμηθεία Άχραντε.

Η ΣΗΜΑΙΑ

Μέσα μας βαθιά, για σένα,
μια λαχτάρα πάντα ζει,
την πατρίδα συμβολίζεις
και τη λευτεριά μαζί.

Γαλανόλευκη η θωριά σου
και φαντάζεις μες το νου,
σαν το κύμα, σαν το γέλιο
του πελάου και τ' ουρανού.(2)

Της τιμής και της ανδρείας
την αστείρευτη πηγή,
του λευκού σταυρού σου η χάρη,
δυναμώνει κι ευλογεί.

Κι όσοι χάνονται για σένα
σπώντας σίδερα βαριά,
ξεψυχούν και τραγουδούνε
χαίρ' ω χαίρ' ελευθεριά.(2)

ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΤΑ ΦΟΥΣΑΤΑ

Των εχθρών τα φουστάτα περάσαν
σαν το λίβα που καίει τα σπαρτά
με κανόνια τις πόλεις χαλάσαν
μας ανάψαν φωτιές στα χωριά.
Μα οι εχθροί μας πια τώρα σκορπίσαν
και ξανάρθε για μας λευτεριά
για να φτιάξουμε τα όσα γκρεμίσαν
ας κοιτάξουμε πλέον μπροστά

Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει
δεν τη σκιάζει φοβέρα καμιά
μόνο λίγο καιρό ξαποσταίνει
και ξανά προς τη δόξα τραβά -πάντα τραβά-
και ξανά προς τη δόξα τραβά.

ΒΑΖΕΙ Ο ΝΤΟΥΤΣΕ ΤΗ ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

Βάζει ο Ντούτσε τη στολή του
και τη σκούφια την ψηλή του μ' όλα τα φτερά.
Και μια νύχτα με φεγγάρι
την Ελλάδα πάει να πάρει βρε το φουκαρά.
Τον τσολιά μας, το λεβέντη βρίσκει στα βουνά
και ταράζει τον αφέντη τον μακαρονά.
Αχ ! Τσιάνο, θα τρελαθώ Τσιάνο,
με του τσολιάδες ποιος μου είπε να τα βάνω;

Ξεκινάει την άλλη μέρα
μα και πάλι ακούει: «Αέρα !» από τον τσολιά.
Δρόμο παίρνει και δρομάκι
και πηδάει το ποταμάκι, ξέρει τη δουλειά.
Τρώει τις σφαίρες σαν χαλάζι από τον τσολιά
κι όλο στρατηγούς αλλάζει για να βρει δουλειά.
Αχ ! Τσιάνο, θα τρελαθώ Τσιάνο
και στείλε γρήγορα τα μαύρα μου να βάνω.

ΚΟΡΟΪΔΟ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ

Με το χαμόγελο στα χείλη
παν οι φαντάροι μας μπροστά
και γίναν οι Ιταλοί ρεζίλι,
γιατί η καρδιά τους δε βαστά.

Κορόιδο Μουσολίνι, κανένας δε θα μείνει,
εσύ και η πατρίδα σου η γελοία τρέμετε όλοι το χακί.
Δεν έχεις διόλου μπέσα κι όταν θα μπούμε μέσα,
ακόμα και στη Ρώμη, γαλανόλευκη θα υψώσουμε,
σημαία Ελληνική.

Βρέχει. Και κάτω από την τέντα
δεν κάνουν βήμα προς τα μπρος
και λένε τ' ανακοινωθέντα:
φταίει ο κακός μας ο καιρός.

Κορόιδο Μουσολίνι,....

ΠΗΡΑΜΕ Τ' ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ

Ποτάμι τρέχει ο Λαός
στους στολισμένους δρόμους
στα μάτια του οργή και φως
ανάπηροι στους ώμους

Πήραμε τ' Αργυρόκαστρο και πάμε...
και πάμε και πάμε παραπέρα
Τύραννοι δε γλιτώνετε
Αέρα... αέρα , Αέρα... αέρα

Η μάνα κλαίει στη γωνιά
κι η κόρη στο μπαλκόνι
το δίκιο για τη λευτεριά
σαν πέλαγο φουσκώνει

Πήραμε τ' Αργυρόκαστρο..

Ο ΕΦΕΔΡΟΣ ΑΝΘΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ

Τι γύρευες στ' αλβα- στ' αλβανικό βουνό,
μονάκριβε νησιώτη;
Και λαβωμένο κλαίει το δειλινό
την ακριβή σου νιότη.(2)

Πάει ο ήλιος, πάει κι η Αμοργός,
στα μάτια του νυχτώνει.
Κι ο έφεδρος ανθυπολοχαγός
κοιμάται μες στο χιόνι.

Τα χρόνια σου καπνός-καπνός τα παιδικά,
ανάσα η εφηβεία.
Στον τοίχο ματωμένα ιδανικά
μετάλλια και βραβεία.(2)

Πάει ο ήλιος, ...

ΟΙ ΗΠΕΙΡΩΤΙΣΣΕΣ

Γυναίκες Ηπειρώτισσες μέσα στο χιόνι πάνε
κι οβίδες κουβαλάνε θεέ μου τί τις πότισες
και δεν αγκομαχάνε

Γυναίκες Ηπειρώτισσες ξαφνιάσματα της φύσης
εχθρέ γιατί δε ρώτησες ποιον πας να κατακτήσεις
Γιαννιώτισσες Σουλιώτισσες ξαφνιάσματα της φύσης
εχθρέ γιατί δε ρώτησες ποιον πας να κατακτήσεις

Γυναίκες απ' τα σύνορα κόρες γριές κυράδες
φωτιά μες τους βοριάδες εσείς θα είστε σίγουρα
της λευτεριάς μανάδες

Γυναίκες Ηπειρώτισσες...

ΠΑΙΔΙΑ, ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΠΑΙΔΙΑ

Μες τους δρόμους τριγυρνάνε
οι μανάδες και ζητάνε ν' αντικρίσουνε
τα παιδιά τους που ορκιστήκαν,
στο σταθμό σαν χωριστήκαν, να γυρίσουνε.
Μα για κείνους που 'χουν φύγει
και η δόξα τους τυλίγει ας χαιρόμαστε
και καμιά ποτέ ας μην κλάψει
κάθε πόνο της ας θάψει κι ας ευχόμαστε:

Παιδιά, της Ελλάδας παιδιά,
που σκληρά πολεμάτε πάνω στα βουνά.
Παιδιά, στη γλυκιά Παναγιά
προσευχόμαστε όλες να 'ρθετε ξανά.

Λέω σ' όσες ξαγρυπνάνε
και για κάποιον ξενυχτάνε και στενάζουνε
πως η πίκρα κι η τρεμούλα
σε μια τίμια Ελληνοπούλα δεν ταιριάζουνε.
Ελληνίδες του Ζαλόγγου
και της πόλης και του λόγγου και Πλακιώτισσες
όσο κι αν πικρά πονούμε
υπερήφανα ας το πούμε σαν Σουλιώτισσες:

Παιδιά, της Ελλάδας ...

ΕΛΛΑΔΑ

Δεν χορταίνω να βλέπω τον ήλιο,
που το φως του σκορπάει στην πλάση,
δεν χορταίνω να βλέπω τους κάμπους,
τις πλαγιές, τα βουνά και τα δάση.

Δεν χορταίνω να βλέπω ακρογιάλια,
και πανώρια νησιά στην αράδα,
δεν χορταίνω να βλέπω εσένα,
ω πατρίδα, Ελλάδα, Ελλάδα.

ΟΙ ΚΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

Πάνω εκεί στις Πίνδου μας τις κορφές,
που θαρρείς τ' αστέρια φιλούνε,
Της Πατρίδας λίγες αγνές μορφές,
τα πυκνά σκοτάδια ερευνούν.

Η νύχτα φεύγει, σβήνουν τ' αστέρια,
τ' αγρίμια πάνε να κρυφτούν.
Μα του Δαβάκη μας τα ξεφτέρια,
δε θε να παν ν' αναπαυθούν.

Οι γενναίοι μας με τη λόγχη ορμούν,
τον εχθρό με λύσσα χτυπούνε.
Είναι λίγοι μα τους πολλούς νικούν
κι απ' τη γη μας πέρα τους πετούν.

ΤΗ ΥΠΕΡΜΑΧΩ

Τη υπερμάχω στρατηγώ τα νικητήρια,
ως λυτρωθείσα των δεινών, ευχαριστήρια,
αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε,
αλλ' ως έχουσα το κράτος απροσμάχητον,
εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον
ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Σε γνωρίζω από την κόψη
του σπαθιού την τρομερή.
Σε γνωρίζω από την όψη
που με βια μετράει τη γη.

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά
Και σαν πρώτα ανδρειωμένη
Χαίρ' ω Χαίρε, Ελευθεριά.(3)

Η ΣΗΜΑΙΑ

Όταν στη μέση ξεπροβαίνεις
και κυματίζεις γαλανή,
χίλιες ελπίδες ανασταίνεις
κι έχεις την πιο γλυκιά μορφή.

Όταν με χάρη κατεβαίνεις
και το κοντάρι σου φιλείς,
στους στοχασμούς μας μπαίνεις
και με τους πόθους μας μιλείς.

Όταν το αγέρι σε ψηλώνει
και κάθε άκρη σου φιλεί,
είν ο σταυρός μας που σ' ενώνει
με τη βοήθεια την τρανή.

Κι όταν γαλήνη σε διπλώνει
κι ακουμπισμένη μας θωρείς,
δόξα παλιά σε στεφανώνει
και δόξα νέα καρτερείς.

Όταν στη μέση ξεπροβαίνεις
και κυματίζεις γαλανή,
χίλιες ελπίδες ανασταίνεις
κι έχεις την πιο γλυκιά μορφή.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Η Ελλάδα ποτέ δέν πεθαίνει
δεν τη σκιάζει φοβέρα καμιά
μόνο λίγο καιρό ξαποσταίνει
και ξανά προς τη δόξα τραβά. (2)

Η ΣΗΜΑΙΑ (Ιωάννης Πολέμης)

Πάντα κι ὅπου σ' ἀντικρίζω
μὲ λαχτάρα σταματῶ
καὶ περήφανα δακρύζω,
ταπεινὰ σὲ χαιρετῶ.

Δόξα ἀθάνατη στολίζει
κάθε θεία σου πτυχή,
καὶ μαζί σου φτερουγίζει
τῆς Πατρίδος ἡ ψυχή.

Ὅταν ξάφνου σὲ χαϊδεύει
τ' ἀεράκι τ' ἀλαφρό,
μοιάζεις κῦμα πὸν σαλεύει
μὲ χιονόλευκο ἀφρό.

Κι ὁ σταυρὸς πὸν λαμπυρίζει
στὴν ψηλὴ σου κορυφή,
εἶναι ὁ φάρος πὸν φωτίζει
κάθ' ἐλπίδα μας κρυφή.

Σὲ θωρῶ κι ἀναθαρρεύω
καὶ τὰ χέρια μου χτυπῶ
σὰν ἀγία σὲ λατρεύω
σὰν μητέρα σ' ἀγαπῶ.

Κι ἀπ' τὰ στήθη μ' ἀνεβαίνει
μία χαρούμενη φωνή·
νᾶσαι πάντα δοξασμένη
ὦ! σημαία γαλανή.